

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 257/2018-22

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 17. júla 2018 predbežne prerokoval sťažnosť Súkromnej strednej umeleckej školy, Ivanská cesta 21, Bratislava, Nadácie strednej školy výtvarných umení – súkromná v likvidácii, Vyšehradská 15, Bratislava, a akad. soch. [REDACTED], [REDACTED], zastúpených advokátom JUDr. Jindřichom Stoszekom, advokátska kancelária, Černyševského 26, Bratislava, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 23. augusta 2017 v konaní sp. zn. 2 Sžo 72/2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Súkromnej strednej umeleckej školy, Nadácie strednej školy výtvarných umení – súkromná v likvidácii, a akad. soch. [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „ústavný súd“) bola 8. decembra 2017 doručená sťažnosť Súkromnej strednej umeleckej školy, Ivanská cesta 21, Bratislava

(ďalej aj „sťažovateľ v 1. rade“), Nadácie strednej školy výtvarných umení – súkromná v likvidácii, Vyšehradská 15, Bratislava (ďalej aj „sťažovateľ v 2. rade“), a akad. soch. [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej aj „sťažovateľ v 3. rade“, spolu aj „sťažovatelia“), ktorou namietajú porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) z 23. augusta 2017 v konaní sp. zn. 2 Sžo 72/2015 z 23. augusta 2017.

2. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ v 3. rade zriadil sťažovateľa v 2. rade, ktorý je zas zriaďovateľom sťažovateľa v 1. rade. Rozhodnutím č. 506/1998-152 z 12. mája 1998 vtedajšieho Ministerstva školstva Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo“) bola Súkromná stredná umelecká škola, Pekníkova 2, Bratislava, vyradená zo siete stredných škôl (ďalej len „siete“), a to na základe návrhu Krajského úradu v Bratislave, odboru školstva mládeže a telesnej kultúry (ďalej len „navrhovateľ“), podaného podľa § 4 ods. 1 písm. b) vyhlášky Ministerstva školstva a vedy Slovenskej republiky č. 280/1994 Z. z. o súkromných školách (ďalej len „vyhláška“). Minister školstva Slovenskej republiky (ďalej len „minister školstva“) rozhodnutím č. 506/1998-152 zo 7. októbra 2002 rozklad sťažovateľa v 2. rade zamietol a napadnuté prvostupňové rozhodnutie o vyradení zo siete potvrdil.

3. Najvyšší súd rozsudkom z 28. augusta 2003 v konaní sp. zn. 6 SŽ 132/02 obe administratívne rozhodnutia zrušil a vec vrátil ministerstvu na ďalšie konanie.

4. Následne ministerstvo rozhodnutím č. CD-2004-9016/17704-1:09 z 31. mája 2004 opätovne rozhodlo tak, že sťažovateľa v 1. rade vyraduje zo siete. Na základe rozkladu sťažovateľa v 1. rade a sťažovateľa v 2. rade minister školstva rozhodnutím č. CD-2004-9016/31618-24sekr. zo 7. októbra 2004 napadnuté prvostupňové rozhodnutie potvrdil a rozklad zamietol.

5. Na základe žaloby sťažovateľov podanej podľa druhej hlavy piatej časti zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení v rozhodnom čase Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom č. k. 1 S 24/2005-388 zo 14. októbra 2010 obe napadnuté administratívne rozhodnutia zrušil a vec vrátil ministerstvu na ďalšie konanie, čo na odvolanie ministerstva potvrdil i najvyšší súd rozsudkom zo 14. februára 2012 v konaní sp. zn. 8 Sžo 1/2011.

6. Ministerstvo rozhodnutím č. 2013-2226/46801:7-916 z 1. októbra 2013 konanie o návrhu navrhovateľa podľa § 30 ods. 1 písm. d) zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (Správny poriadok) v účinnom znení (ďalej len „Správny poriadok“) zastavilo. Dôvodom zastavenia konania bolo neodstránenie nedostatkov a chýbajúcich náležitostí v návrhu navrhovateľa. Minister školstva o rozklade sťažovateľov rozhodol tak, že ho rozhodnutím č. 2013-21968/61958:1-sekr. zo 17. decembra 2013 zamietol a prvostupňové rozhodnutie potvrdil.

7. Obe administratívne rozhodnutia sťažovatelia napadli žalobou podľa druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku. Namietali, že rozhodnutím o rozklade minister školstva potvrdil prvostupňové rozhodnutie, ktoré vydal vedúci služobného úradu ministerstva, a nie jeho sekcia regionálneho školstva, ktorej bola vec vrátená na ďalšie konanie posledným predchádzajúcim kasačným rozhodnutím. Inak povedané, podľa sťažovateľov prvostupňové rozhodnutie *„vydal organizačný útvar, ktorý na to nemá zákonné oprávnenie“*.

8. Z vecného hľadiska sťažovatelia kritizovali, že *„ministerstvo nebolo oprávnené zastaviť konanie podľa § 30 ods. 1 písm. d), lebo:*

- Nebolo oprávnené nikoho vyzývať na odstránenie nedostatkov návrhu, ale bolo povinné návrh vrátiť (lebo návrh neobsahoval všetky náležitosti). V tomto sa osobitný zákon líši od 19 ods. 3) Správneho poriadku a v zmysle § 1 ods. 1) Správneho poriadku bolo ministerstvo povinné riadiť sa osobitným zákonom, ktorý neumožňuje vyzývať navrhovateľa, ale ustanovuje inak – určuje povinnosť návrh vrátiť.

- Navyše ministerstvo vyzvalo na odstránenie nedostatkov takého návrhu, ktorý ani nemá (lebo bol už v r. 1998 vrátený). Bez návrhu nie je ministerstvo legitimované

konať, teda ani vyzývať na odstránenie nedostatkov návrhu ktorý nemá a dokonca 15 rokov po márnom uplynutí lehoty na rozhodnutie, keď už nie je oprávnené meritórne rozhodnúť.

- Ministerstvo vyzvalo na odstránenie nedostatkov návrhu navrhovateľa (nie účastníka konania). Ministerstvo nebolo oprávnené vyzývať navrhovateľa ani preto, lebo navrhovateľ – krajský úrad nie je účastníkom konania, lebo sa v konaní nerozhoduje o jeho právach, právom chránených záujmoch, a ani jeho práva a právom chránené záujmy alebo povinnosti nemôžu byť rozhodnutím priamo dotknuté.

Ministerstvo uviedlo nepravdivé pojmové znaky návrhu... lebo:

- Návrhom sa nenavrhuje vyradenie Súkromnej strednej umeleckej školy, Ivánska cesta 21, ale práve naopak sa navrhuje zaradenie školy na Ivánskej ceste 21.

- Návrhom sa nenavrhuje vyradenie školy s pôvodným sídlom Pekníkova 2, ale navrhuje sa vyradenie školy so sídlom Pekníkova 2 a súčasné zaradenie školy Ivánska cesta 21

- V návrhu nie je uvedené žiadne IČO.

V odôvodnení rozhodnutia potom ministerstvo znova nepravdivo uviedlo, že návrhom sa navrhovalo vyradenie školy s vtedajším sídlom na Pekníkovej 2. Lenže nič také návrh neobsahuje a žiadna škola s vtedajším sídlom na Pekníkovej 2 ani neexistovala, existovala iba škola s vtedajším sídlom na Ivánskej 21.“

9. Sťažovatelia tiež v žalobe citovali právne názory krajského súdu a najvyššieho súdu z rozhodnutí z predchádzajúcich fáz súdneho prieskumu, na základe čoho následne administratívnym rozhodnutiam vytýkali, že sa zaoberali otázkami, odpovede na ktoré od nich súdy nevyžadovali. Osobitne poukázali na názor všeobecných súdov o samostatnosti predmetu konania o vyradení školy zo siete a konania o zaradení školy do siete a zároveň argumentovali v prospech vecnej súvislosti oboch takýchto konaní. Práve v ich kauze „vyradenie a súčasné zaradenie, majú nespochybniteľnú a jednoznačnú vecnú súvislosť. Relevantné totiž nie je to, či vyradenie a súčasné zaradenie školy bolo vykonané v tom istom konaní, alebo v dvoch samostatných konaniach... ale relevantné je práve to – že nezákonné vyradenie a súčasné nezákonné zaradenie školy spolu vecne súvisí a nie je možné ho oddeliť. Vecne súvisiace súčasné zaradenie novej školy, bolo vykonané na úkor existujúcej školy odvolateľov a na úkor odvolateľov, lebo zaradenie novej školy s názvom –

Súkromná stredná umelecké škola, Ivánska 21, bolo možné docieľiť, iba na úkor vyradenia a zrušenia ich existujúcej školy, s totožným názvom... a s neoprávneným privlastnením si materiálno-technického vybavenia (súkromného majetku) ich existujúcej školy, majetku Nadácie... majetku [REDAKOVANÉ] a neoprávneným užívaním priestorov ich existujúcej školy.“.

10. Sťažovatelia tak vo svojej žalobe presadzovali názor, podľa ktorého ministerstvo bolo povinné sporné správne konanie zastaviť podľa § 30 ods. 1 písm. a), e), h) a j), nie podľa § 30 ods. 1 písm. d) Správneho poriadku. Orgán štátnej správy, ktorý v roku 1998 podal ministerstvu návrh, totiž nemohol mať podľa sťažovateľov postavenie účastníka konania a súčasne konanie, ktoré ministerstvo viedlo nebolo, konaním, ktoré môže začať správny orgán [písm. a)]. Ministerstvo nebolo príslušným orgánom na konanie, a to v dôsledku absencie zákonných dôvodov a podmienok, v dôsledku nevykonateľného a nelegitímneho návrhu, v dôsledku toho, že „ministerstvo... nelegitímny návrh... vrátilo navrhovateľovi... Bez návrhu nie je ministerstvo legitimované konať a rozhodnúť“, a napokon aj v dôsledku toho „po márnom uplynutí zákonnej lehoty na rozhodnutie vo veci, nie je správny orgán príslušný vo veci konať a rozhodnúť“ [písm. e)]. Odpadnutie dôvodu na konanie [písm. h)] sťažovatelia videli v tom, že „krajský úrad... v zákonnej lehote nedoplnil návrh o žiadne zákonné náležitosti, ani žiaden ďalší návrh vo veci nepodal“. Dôvod očakávaného zastavenia konania podľa § 30 ods. 1 písm. j) Správneho poriadku v žalobe bližšie nevysvetlili.

11. Krajský súd rozsudkom č. k. 1 S 36/2014-354 z 5. februára 2015 žalobu sťažovateľov zamietol. Konštatoval, že „z obsahu administratívneho spisu je... nepochybné, že navrhovateľ vo svojom návrhu č. PED-128/1998 zo dňa 02.02.1998 navrhol vyradiť zo siete škôl Súkromnú strednú umeleckú školu, ktorej zriaďovateľom je nadácia. Navrhovateľ však neuviedol správne sídlo tejto školy, keď uviedol jej pôvodné sídlo (Pekníkova 2, Bratislava), pričom k zmene sídla tejto školy na Ivánska cesta 21, Bratislava v sieti škôl došlo už 01.09.1997. Prvostupňový orgán podľa názoru súdu postupoval správne, keď vyzval navrhovateľa na odstránenie neúplného návrhu, keďže tieto nedostatky nemohol odstrániť sám. Keďže v konaní neboli odstránené nedostatky vytykané v rozsudkoch Krajského súdu v Bratislave, ako aj v rozsudku Najvyššieho súdu... a návrh

podľa právoplatných rozsudkov nespĺňal náležitosti, ktoré právny poriadok vyžaduje pre takýto návrh, žalovaný správny orgán podľa názoru súdu postupoval vo veci v súlade so zákonom, keď po neodstránení nedostatkov konanie s poukazom na ustanovenie § 30 ods. 1 písm. d) zastavil.“.

12. V odvolaní proti rozsudku krajského súdu sťažovatelia namietli, že sa nezaoberal viacerými dôvodmi podanej žaloby, že sa odklonil od vlastného skoršieho právoplatného rozsudku v konaní sp. zn. 1 S 24/2005, že nedôsledne preskúmal administratívny spis, ktorý, navyše, nemal k dispozícii v kompletnej podobe. Osobitne poukazujú na to, že krajský „súd sa jasne nevyjadril ani k prerušeniu konania po márnom uplynutí lehoty na rozhodnutie, ani k ďalším prietahom v konaní. Pre žalobcov je najdôležitejšia otázka, či bol žalovaný povinný, a ak áno, v akej lehote bol povinný po zrušení všetkých nezákonných meritórnych rozhodnutí zapísať do siete škôl nezákonne vyradenú školu a vymazať zo siete škôl nezákonne zaradenú školu. Súd sa jasne nevyjadril ani k tejto, pre žalobcov najzásadnejšej otázke.“.

13. Najvyšší súd rozsudkom z 23. augusta 2017 v konaní sp. zn. 2 Sžo 72/2015 prvostupňový rozsudok krajského súdu potvrdil. Konštatoval vecnú správnosť rozsudku krajského súdu a podľa § 219 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku sa stotožnil s jeho dôvodmi. Odkázal na dôvody právoplatného zrušujúceho rozsudku krajského súdu v konaní sp. zn. 1 S 24/2005 a uviedol, že „v intenciách názoru Krajského súdu... v spojení s názorom Najvyššieho súdu... úlohou prvostupňového správneho orgánu v konaní o vyradenie Súkromnej strednej umeleckej školy zo siete škôl bolo preskúmať meritórne skutočnosti odôvodňujúce vyradenie zo siete škôl, t. j. ktorá škola a s akým zriaďovateľom má byť vyradená zo siete škôl, aké sú nedostatky vo výchovno-vzdelávacej činnosti v personálnom alebo materiálnom vybavení Súkromnej strednej umeleckej školy, doložené príslušnými inšpekčnými materiálmi vypracovanými školskou inšpekciou... a ako bude zabezpečená výchova a vzdelávanie žiakov po zrušení školy... Ako vyplynulo z obsahu spisu, vzhľadom na zmätočnosť návrhu navrhovateľa, ktorým bolo vyradenie školy zo siete škôl, ktorá už v sieti neexistovala a zaradením školy do siete škôl, ktorá už v sieti existuje, ale s iným zriaďovateľom, bolo potrebné dostatočne objasniť predmet konania.“.

14. K odvolacej námietke o neúplnosti predloženého administratívneho spisu najvyšší súd najprv konkretizoval, ktoré administratívne rozhodnutia sú predmetom aktuálneho súdneho prieskumu, a nadväzne uzavrel, že *„administratívny spis datovaný od roku 2010 postačoval pre potreby rozhodnutia v predmetnej veci“*.

15. V sťažnosti doručenej ústavnému súdu sťažovatelia namietajú nedostatočné odôvodnenie rozsudku krajského súdu, nedostatočné zistenie skutkového stavu všeobecnými súdmi, nevykonanie žiadneho z dôkazov navrhovaných sťažovateľmi. Dokonca podľa ich názoru *„kasačný súd... porušil princíp rovnosti zbraní...“*.

16. Nedostatočné odôvodnenie potvrdzujúceho rozsudku najvyššieho súdu sťažovatelia vidia predovšetkým v tom, že sa tento súd *„mal... vyrovnať minimálne s tými namietanými skutočnosťami, ku ktorým sa prvostupňový súd vôbec nevyjadril, alebo sa vyjadril iba prevzatými zavádzajúcimi názormi žalovaného. Pri tom tieto sťažovateľmi namietané skutočnosti majú rozhodujúci vplyv na zákonnosť postupu a rozhodnutí žalovaného.“* Nadväzne na to odkazujú na námietky prednesené v ich žalobe.

17. Sťažovatelia tvrdia, že správne orgány konajúce v ich veci nerešpektovali právne názory krajského súdu a najvyššieho súdu vyslovené v konaniach sp. zn. 1 S 24/2005 a sp. zn. 8 Sžo 1/2011, a preto sa *„znova museli obrátiť s ďalšou žalobou na správny súd“*. Podľa ich názoru *„bez konfrontácie žalobcami namietaných tvrdení žalovaného správneho orgánu so záväznými názormi predchádzajúceho správneho súdu, ktorý vykonal dokazovanie, nie je možné, aby sa súdy v zmysle § 250i ods. 3 OSP vyrovnali s tými námietkami žalobcov, ktoré mohli mať vplyv na zákonnosť postupu a rozhodnutí žalovaného“*. Osobitne sa v tomto smere sťažovatelia zaoberajú otázkou samostatnosti, eventuálne jednoty konaní o vyradení školy zo siete a o zaradení školy do siete. Uvádzajú, že tvrdenie krajského súdu v prvostupňovom rozsudku, ktorým prevzal argumentáciu žalovaného o samostatnosti oboch uvedených konaní akceptované najvyšším súdom, je *„nepravdivé a zavádzajúce... lebo Najvyšší súd (v skorších rozhodnutiach, pozn.)... rozhodne nevyslovil právny názor, že predmetom správneho konania nebolo zaradenie konkurenčnej školy do siete škôl, ale len vyradenie žalobcu 1. zo siete škôl“*. Preto *„žalovaný nemohol v jednom konaní vyradiť jednu školu a súčasne zaradiť inú školu“*.

18. Sťažovatelia zdôrazňujú, že „nenapadli žalobou rozhodnutie žalovaného, pretože ním bolo zastavené správne konanie, ale pretože ním bolo na základe svojvoľnej úvahy žalovaného zastavené také konanie, ktoré sa nikdy nezačalo, a nebolo zastavené konanie, ktoré sa skutočne začalo, v ktorom sa nezákonne konalo a nezákonne skutočne meritórne rozhodlo. Hlavne žalobcovia žalobou napadli tú skutočnosť, že žalované ministerstvo školstva ani po zrušení nezákonných meritórnych rozhodnutí, ktorými bola vykonaná nezákonná zmena v sieti škôl, neuviedlo sieť škôl do pôvodného právneho stavu.“. Pritom poukazujú na názor krajského súdu z rozsudku vo veci sp. zn. 1 S 24/2005, podľa ktorého ministerstvo malo po právoplatnom zrušení rozhodnutí o vyradení zo siete vykonať opravu v registri a zapísať do siete pôvodnú školu, teda sťažovateľa v 1. rade. Krajský súd v predmetnom skoršom rozsudku konštatoval, že ministerstvo túto povinnosť nesplnilo. V nadväznosti na to sťažovatelia uvádzajú, že „prvostupňový a ani kasačný súd sa s takou zásadnou otázkou, akou je v správnom konaní namietané opakované neodstránenie nezákonného stavu v zákonom stanovenom úradnom registri škôl nevyrovnali“.

19. Sťažovatelia nesúhlasia s názorom najvyššieho súdu o dostatočnosti obsahu vyžiadaného a krajskému súdu predloženého administratívneho spisu, „lebo v medziach žaloby nebolo iba preskúmanie rozhodnutí žalovaného, ale aj preskúmanie postupu žalovaného“. K tomu akcentujú, že právoplatnosťou rozsudku krajského súdu vo veci sp. zn. 1 S 24/2005 „sa vec dostala... do štádia pôvodného právneho stavu...“, preto je administratívny spis, v ktorom chýba dokumentácia za prvých 12 rokov postupu v správnom konaní nepostačujúci“.

20. V závere sťažnosti sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd nálezom vo veci samej takto rozhodol:

„1. Základné práva sťažovateľov v 1. až 3. rade na súdnu ochranu zaručené čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a ich právo na spravodlivé súdne konanie bez prietáhov zaručené čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd konaním a rozsudkom Najvyššieho súdu SR č. 2Sžo/72/2015 zo dňa 23.8.2017 porušené boli.

2. Ústavný súd SR zrušuje rozsudok Najvyššieho súdu SR č. 2Sžo/72/2015 zo dňa 23.8.2017 a vec vracia Najvyššiemu súdu SR na ďalšie konanie a rozhodnutie.

3. Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný uhradiť trovy konania a právneho zastúpenia v sume 551,60 vrátane DPH na účet právneho zástupcu sťažovateľov, advokáta JUDr. Jindřicha Stoszka do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

21. Sťažnosť sťažovateľa bola po doručení ústavnému súdu náhodným výberom pridelená sudkyňi JUDr. Jane Baricovej, predsedníčke III. senátu ústavného súdu, ako spravodajkyňi. Sudkyňa spravodajkyňa oznámila 12. decembra 2017 dôvody svojho vylúčenia z prejednávanej veci. Ústavný súd (I. senát) uznesením č. k. I. ÚS 64/2018-7 zo 14. februára 2018 JUDr. Janu Baricovú vylúčil z výkonu sudcovskej funkcie vo veci sťažnosti sťažovateľov. Uvedené uznesenie nadobudlo právoplatnosť 5. marca 2018. Sťažnosť bola náhodným výberom 5. marca 2018 pridelená ako sudcovi spravodajcovi JUDr. Rudolfovi Tkáčikovi, ktorý je od 1. marca 2018 zároveň predsedom III. senátu. Podľa čl. II ods. 3 Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 1. marca 2018 do 28. februára 2019 (ďalej len „účinný rozvrh práce“) III. senát ústavného súdu má štyroch členov. Preto pri určovaní obsadenia tohto senátu pri rozhodovaní o sťažnosti sťažovateľov bolo po právoplatnom vylúčení sudkyne JUDr. Jany Baricovej potrebné uplatniť čl. II ods. 1 písm. a) účinného rozvrhu práce, z ktorého vyplýva, že vylúčeného člena senátu, ktorý má štyroch členov, zastupuje ďalší člen senátu. Sťažnosť sťažovateľov teda predbežne prerokoval III. senát ústavného súdu v zložení: JUDr. Rudolf Tkáčik – predseda senátu (sudca spravodajca), JUDr. Ivetta Macejková – člen senátu a JUDr. Mojmír Mamojka – člen senátu.

II.

22. Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

23. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky o konaní pred ním

a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

24. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

25. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 92/04, III. ÚS 168/05, II. ÚS 172/2011).

K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy) a práva na spravodlivé súdne konanie (čl. 6 ods. 1 dohovoru)

26. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde...

27. Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch...

28. Ústavný súd vo vzťahu k čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru už judikoval, že formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru (II. ÚS 71/97). Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07).

29. Ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Z tohto ústavného postavenia vyplýva, že úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05).

30. V nadväznosti na to nie je ústavný súd zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02).

31. Sťažnosťou sťažovateľov je napadnuté rozhodnutie súdu v správnom súdnictve.

32. Správne súdnictvo je primárne prostriedkom ochrany subjektívnych práv adresáta výkonu verejnej správy v jej najrôznejších podobách. Len sekundárne je kritériom poskytovania tejto ochrany zákonnosť verejno-mocenských aktivít verejnej správy. Inými slovami, správne súdnictvo v systéme právneho štátu nemá slúžiť naprávaní nezákonnosti vo verejnej správe bez akéhokoľvek zreteľa na dopad eventuálne zistenej nezákonnosti na subjektívno-právnu pozíciu dotknutého. Preto nemožno vyhovieť takému návrhu na začatie konania v správnom súdnictve, ktorého prerokovanie síce vedie k zisteniu formálneho rozporu činnosti verejnej správy so zákonom, no zároveň v ňom nebude preukázaný žiaden zásah do individuálnej sféry navrhovateľa. Účelom správneho súdnictva nie je náprava nezákonnosti vo verejnej správe, ale účinná ochrana subjektívnych práv fyzickej osoby alebo právnickej osoby, voči ktorej je verejná správa v jednotlivom prípade vykonávaná (III. ÚS 502/2015, III. ÚS 33/2018).

33. Zmyslom súdneho prieskumu postupov a rozhodnutí správnych orgánov nie je zabezpečenie procesnej čistoty a dokonalého formálneho súladu výkonu verejnej správy s právnymi predpismi. Nezákonnosť v postupe alebo rozhodnutí orgánu verejnej správy zistená súdom v správnom súdnictve je relevantná iba v prípade, ak zasahuje verejné subjektívne práva žalobcu. Naplnenie tejto požiadavky je zároveň podstatným kritériom pre posúdenie ústavnej akceptovateľnosti súdnych rozhodnutí v správnom súdnictve v konaní podľa čl. 127 ods. 1 ústavy.

34. Východiskom pre identifikáciu verejného subjektívneho práva žalobcu dotknutého výkonom verejnej správy je nepochybne predmet správneho konania, ale aj spôsob rozhodnutia v tomto konaní.

35. V posudzovanej veci bolo predmetom správneho konania vyradenie zo siete škôl a zaradenie do siete škôl. Z toho vyplýva, že verejným subjektívnym právom sťažovateľov, ktoré bolo v správnom konaní „v hre“, bolo právo poskytovať výchovu a vzdelávanie v zriadenej škole. O tomto práve bolo rozhodnuté rozhodnutiami ministerstva o vyradení zo siete (č. 506/1998-152 z 12. mája 1998 a č. CD-2004-9016/17704-1:09 z 31. mája 2004) i potvrdzujúcimi rozkladovými rozhodnutiami ministra (č. 506/1998-152 zo 7. októbra 2002 a č. CD-2004-9016/31618-24sekr. zo 7. októbra 2004) a uvedené verejné subjektívne právo bolo nimi priamo dotknuté.

36. Preto bolo logické, že keď sa sťažovatelia následne domáhali súdneho prieskumu týchto rozhodnutí, ich žalobami sa krajský súd a najvyšší súd meritórne zaoberali a vecne o nich rozhodli. Takto bola poskytnutá verejnému subjektívnemu právu sťažovateľov právna (súdna) ochrana v medziach zákonov (čl. 51 ods. 1 ústavy), ktoré vykonávajú základné právo sťažovateľov na súdnu a inú právnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy) a základné právo na súdny prieskum zákonnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy (čl. 46 ods. 2 ústavy).

37. Po (v poradí) druhom zrušení rozhodnutia o vyradení sťažovateľa v 1. rade zo siete (rozsudok krajského súdu č. k. 1 S 24/2005-388 zo 14. októbra 2010 spolu potvrdzujúcim rozsudkom najvyššieho súdu zo 14. februára 2012 v konaní sp. zn.

8 Sžo 1/2011) a vrátení veci na ďalšie konanie ministerstvu bolo konanie o vyradení sťažovateľa v 1. rade zo siete zastavené (rozhodnutie ministerstva č. 2013-2226/46801:7-916 z 1. októbra spolu s rozhodnutím ministra školstva č. 2013-21968/61958:1-sekr. zo 17. decembra 2013).

38. Úlohou ústavného súdu je prieskum rozhodnutia najvyššieho súdu o žalobe sťažovateľov podanej práve proti týmto administratívnym rozhodnutiam procesného charakteru, ktorými bolo konanie o vyradení sťažovateľa v 1. rade ukončené.

39. Administratívne konanie o vyradení sťažovateľa v 1. rade zo siete nezačalo na základe procesnej iniciatívy sťažovateľov uplatňujúcich si verejné subjektívne právo a žiadajúcich tak zmenu existujúceho právneho stavu. Zároveň toto konanie bolo ukončené zastavením, teda bez rozhodnutia vo veci samej. Popísané dve charakteristiky majú za následok, že kvalita realizácie verejného subjektívneho práva sťažovateľov sa žalobou napadnutými rozhodnutiami nemohla nijako zmeniť. Pritom ide práve o to verejné subjektívne právo, kvôli ktorému ústava sťažovateľom garantuje základné právo na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy) i právo na súdny prieskum zákonnosti administratívnych rozhodnutí (čl. 46 od. 2 ústavy).

40. Ak za týchto okolností sťažovatelia svojou správnu žalobou navrhovali, aby krajský súd zrušil administratívne rozhodnutia o zastavení konania, domáhali sa ochrany svojho verejného subjektívneho práva, ktoré však nezaznamenalo žiadnu zmenu v porovnaní s právnym stavom pred začatím správneho konania, v ktorom navyše ani žiadnu zmenu nepožadovali. Preto zamietnutie žaloby sťažovateľov krajským súdom a potvrdenie zamietnutia žaloby najvyšším súdom nesignalizujú ústavno-právne napätie, ktoré by si vyžadovalo prijatie sťažnosti na ďalšie konanie.

41. Ďalšou námietkou prednesenou sťažovateľmi v sťažnosti bolo tvrdené nerešpektovanie právneho názoru správnych súdov ministerstvom, ktoré v následnom súdnom prieskume najvyšší súd napadnutým rozsudkom neodstránil.

42. K tejto námietke ústavný súd uvádza, že zrušenie administratívnych rozhodnutí o vyradení sťažovateľa v 1. rade zo siete krajským súdom (rozsudok č. k. 1 S 24/2005-388

zo 14. októbra 2010 v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom najvyššieho súdu zo 14. februára 2012 v konaní sp. zn. 8 Sžo 1/2011) bolo okrem porušenia procesných práv sťažovateľov ťažiskovo založené na závere, podľa ktorého sa rozhodnutie ministerstva a rozhodnutie ministra školstva neopierali o dostatočne zistený skutkový stav veci, pretože „*pred podaním návrhu na vyradenie a súčasné zaradenie školy žiaden oprávnený kontrolný orgán – školský inšpektor nevykonal v škole kontrolu výchovno-vzdelávacej činnosti, personálneho ani materiálneho vybavenia. Napriek tomu podal dňa 5.2.1998 KÚ v Bratislave návrh na vyradenie a súčasné zaradenie školy, v ktorom nie je zmienka o nedostatkoch vo výchovno-vzdelávacej činnosti, v personálnom alebo materiálnom vybavení...*“ (strany 7 a 8 rozsudku krajského súdu č. k. 1 S 24/2005-388 zo 14. októbra 2010).

43. Vychádzajúc z citovaného právneho názoru, ministerstvo postupovalo podľa § 19 ods. 3 Správneho poriadku a po zistení, že požadované podklady navrhovateľom predložené neboli, správne konanie podľa § 30 ods. 1 písm. d) Správneho konania zastavilo. Preto, ak krajský súd v rozsudku č. k. 1 S 36/2014-354 z 5. februára 2015 konštatoval, že „*v konaní neboli odstránené nedostatky vytýkané v rozsudkoch Krajského súdu..., ako aj v rozsudku Najvyššieho súdu... a návrh... nespĺňal náležitosti, ktoré právny poriadok vyžaduje pre takýto návrh, žalovaný správny orgán postupoval vo veci v súlade so zákonom, keď po neodstránení nedostatkov konanie s poukazom na ustanovenie § 30 ods. 1 písm. d) zastavil.*“, a najvyšší súd tento záver napadnutým rozsudkom potvrdil, nemožno ich postoj vyhodnotiť ako svojvoľný a zjavne neodôvodnený v miere, ktorá by mohla zakladať porušenie základného práva sťažovateľov podľa čl. 46 ods. 1 ústavy alebo ich práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

44. Pozornosti ústavného súdu neušiel ani právny názor krajského súdu vyjadrený v skoršom rozsudku, podľa ktorého „*žalovaný bol povinný vrátiť navrhovateľovi... návrh, ktorý je nevykonateľný a nebol oprávnený o nevykonateľnom návrhu začať konanie a ani po nadobudnutí právoplatnosti rozsudku nemôže konať na základe nelegitímneho návrhu, a preto bol povinný konanie zastaviť a návrh vrátiť. Súd síce poukazuje, že návrh bol vrátený ešte v roku 1998 s tým, že v ďalšom návrhu na vyradenie školy zo siete, je potrebné predložiť podrobnejšie poklady, avšak žiaden ďalší návrh na vyradenie a súčasné*

zaradenie školy z KÚ... nebol následne podaný. Preto je súd názoru, že bez návrhu nebol žalovaný legitimovaný konať a rozhodnúť vo veci vyradenia a súčasného zaradenia školy.“.

45. Citovaný právny názor je podľa ústavného súdu skutočne interpretovateľný aj tak, že po vrátení veci nezaväzoval ministerstvo k výzve navrhovateľovi na doplnenie podkladov a na zastavenie správneho konania v prípade ich nedoplnenia. Zároveň sa právnym názorom krajského súdu otvárajú ďalšie otázky. Napríklad, či predmetné správne konanie je oficiálne alebo návrhové („*nebol oprávnený... začať konanie*“), či v ňom bolo ministerstvo povinné uprednostniť Správny poriadok, alebo malo postupovať podľa vyhlášky, či nepredloženie ďalšieho návrhu navrhovateľom znamenalo, že žiadne konanie vlastne ani nezačalo. Podľa názoru ústavného súdu sú však tieto otázky v okolnostiach posudzovanej veci mimo sféry ústavnej relevancie a ide v nich skôr o procesnú čistotu postupu správneho orgánu (ministerstva) a jeho formálny súlad so zákonom a vyhláškou. Z ústavno-právneho hľadiska je rozhodujúce, že po kasačnom rozhodnutí krajského súdu (č. k. 1 S 24/2005-388 zo 14. októbra 2010) bolo problematické správne konanie zastavené, v dôsledku čoho nedošlo k žiadnej zmene v subjektívno-právnej pozícii sťažovateľov (bod 39). Zamietnutie žaloby podanej proti zastaveniu konania preto nesignalizuje porušenie označených práv sťažovateľov na podklade nerešpektovania záväzného právneho názoru, ktorý správne súdy vyslovili v prechádzajúcom súdnom prieskume, ministerstvom.

46. V sťažnosti sťažovatelia kritizujú aj nedostatočnosť odôvodnenia napadnutého potvrdzujúceho rozsudku najvyššieho súdu.

47. Základné právo na súdnu ochranu zahŕňa aj právo na odôvodnenie rozhodnutia, čo vyplýva i z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“), podľa ktorej právo na spravodlivý proces zahŕňa právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia však neznamena, že na každý argument sťažovateľa je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad (rozsudok ESLP vo veci *Georgidias v. Grécko* z 29. 5. 1997, Recueil III/1997, m. m. pozri tiež rozsudok ESLP vo veci *Ruiz Torija c. Španielsko* z 9. 12. 1994, *Annuaire*, č. 303-B).

48. Odôvodnenie súdneho rozhodnutia má podať jasne a zrozumiteľne odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (III. ÚS 78/07, IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04). Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov uvádzaných účastníkom konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (napr. II. ÚS 44/03, III. ÚS 209/04, I. ÚS 117/05).

49. Najvyšší súd bol v napadnutom rozsudku povinný reagovať na dôvody prednesené sťažovateľmi v ich odvolaní proti prvostupňovému rozsudku krajského súdu č. k. 1 S 36/2014-354 z 5. februára 2015. Z predmetného odvolania ústavný súd zistil, že v prevažnej miere bolo koncipované ako sumár čiastkových výhrad prednášaných sťažovateľmi v priebehu celého konania od roku 1998, pričom po každej takejto čiastkovej výhrade sťažovateľa v odvolaní uviedli, že sa prvostupňový súd touto ich námietkou nezaoberal, nezaujal k nej stanovisko, ani sa k nej nevyjadril, prípadne že ju ignoroval.

50. Krajský súd v prvostupňovom rozsudku vysvetlil podstatu súladu postupu ministerstva s právnymi názormi vyjadrenými v skorších kasačných súdnych rozhodnutiach a na konci odôvodnenia uviedol, že *„k námietkam žalobcov uvedených v žalobe súd uvádza, že tieto neboli spôsobilé spochybnit' vecnú správnosť preskúmaného rozhodnutia...“*. Najvyšší súd na to v napadnutom rozsudku nadväzne dôvodil, že *„úlohou prvostupňového orgánu v konaní o vyradenie... bolo preskúmať meritórne skutočnosti odôvodňujúce vyradenie zo siete škôl“*, a z tohto uhla pohľadu potom hodnotil preskúmané správne konanie i jeho právne významný výsledok. Obdobne ako krajský súd v závere uviedol, že *„obsah podaného odvolania žalobcov vo veľkej miere korešponduje so žalobou a žalobcovia neuviedli žiadne vecné námietky týkajúce sa rozhodnutia krajského súdu“*.

51. Ide o všeobecné a pomerne povrchné odôvodnenia, z ústavno-právneho hľadiska však ešte akceptovateľné. Dôvodom tohto záveru ústavného súdu je už zdôraznená

skutočnosť identity žalobných dôvodov s obsahom množstva podaní sťažovateľov adresovaných orgánom verejnej moci, ktoré im od roku 1998 poskytovali v danej kauze právnu ochranu, pričom k týmto dôvodom zaujímali (predovšetkým súdy v skorších rozhodnutiach) meritórne stanoviská. Hodno tu tiež doplniť, že niektoré námietky sa vymykajú z mantinelov právomoci správneho súdnictva, čo výrazne oslabuje povinnosť správneho súdu explicitne k nim v odôvodnení svojho rozhodnutia zaujímať meritórne alebo hoci aj skratkovité a formálne stanoviská.

52. V súhrne preto ústavný súd pri námietke atakujúcej odôvodnenie napadnutého rozsudku najvyššieho súdu dospel k záveru o aplikovateľnosti vlastného stabilne judikovaného názoru, podľa ktorého k dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08).

53. Pokiaľ ide o sťažovateľmi namietaný problém spočívajúci v pasivite ministerstva pri zavedení sťažovateľa v 1. rade späť do registra tvoriaceho sieť, ústavný súd nespochybňuje, že sa nečinnosť ministerstva dotýka subjektívnych práv sťažovateľov, správna žaloba však nie je zákonodarcom určeným (čl. 51 ods. 1 ústavy) prostriedkom na prieskum takého zásahu verejnej správy do subjektívnych práv fyzických osôb a právnických osôb, ktorý má povahu nečinnosti. Na to slúžila žaloba proti nečinnosti orgánu verejnej správy podľa štvrtej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku (v súčasnosti prvá hlava štvrtej časti zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok v znení neskorších predpisov).

54. Napokon ústavný súd neopomenul ani praktický aspekt celého konštruktú prostriedkov právnej ochrany, ktoré sťažovatelia v ich kauze od roku 1998 využívali. Ten je v skrátenej forme vyjadrený v závere krajského súdu (v rozsudku č. k. 1 S 24/2005-388 zo 14. októbra 2010), podľa ktorého *„zaradovaná škola p. Baču, pre ktorú nemal priestory ani žiadne materiálno-technické vybavenie, toto mohla mať iba na úkor vyradenia a zrušenia školy – žalobu 1. a následným privlastnením si jeho materiálno-technického*

vybavenia a neoprávneným užívaním jej priestorov“. Obdobne v žalobe proti zastavujúcim správnym rozhodnutiam sťažovateľa uviedli, že „*na úkor*“ sťažovateľa v 1. rade „*bola za podmienok, ktoré sú v rozpore so zákonom zaradená do siete škôl nová súkromná škola. Nová súkromná škola bola (na úkor žalobcov) do siete škôl zaradená – s obchodným menom školy – žalobcu 1., so sídlom (v sídle ktoré mala prenajaté škola – žalobca 1.), s odborom činnosti a s materiálno-technickým vybavením žalobcu 1. (súkromným majetkom žalobcov) a s klamlivým dátumom začatia činnosti...“.*

55. K týmto postojom ústavný súd súhlasne uvádza, že rozhodnutia ministerstva a ministra školstva zrušené súdmi pre nezákonnosť nepochybne mohli viesť k citovaným negatívnym dôsledkom. Ich náprava v správnom súdnictve je však možná len v rovine prostriedkov legálne rámcujúcich právomoc správnych súdov. Ak teda došlo k neoprávnenému zásahu do vlastníckeho práva sťažovateľov, majú k dispozícii systém civilných žalôb (reivindikačných, určovacích), ak vznikla sťažovateľom ako priamy dôsledok nezákonných administratívnych rozhodnutí škoda, môžu využiť koncept zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú výkonom verejnej moci, a ak došlo k zásahu do práv nehmotného charakteru, majú právo požadovať použitie satisfakčných, reštitučných a reparačných prostriedkov ochrany pred neoprávneným zásahom do dobrej povesti alebo pred neoprávneným použitím názvu podľa zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov. V príklado popísaných situáciách správne súdnictvo nepredstavuje zákonodarcom určený prostriedok na ochranu hmotných práv sťažovateľov, preto i námietky tohto charakteru v sťažnosti smerujúcej proti rozhodnutiam súdov v správnom súdnictve sú márne.

56. Ústavný súd tak po preskúmaní sťažnosti i jej príloh dospel k záveru, že námietky sťažovateľov voči odvolaciemu rozsudku najvyššieho súdu nie sú dôvodné. Skutkové ani právne závery najvyššieho súdu nemožno vyhodnotiť ako tak excesívne a postrádajúce základ v pravidlách formálnej logiky, že by do nich mohol ústavný súd ako súdny orgán ústavne oddelený od sústavy všeobecných súdov vstúpiť a korigovať ich.

57. Skutočnosť, že sťažovatelia sa s názorom najvyššieho súdu nestotožňujú, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti

napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

58. Keďže ústavný súd nezistil možnosť porušenia o základného práva sťažovateľov na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy) a ani ich práva na spravodlivé súdne konanie (čl. 6 ods. 1 dohovoru) napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu, odmietol ich sťažnosť ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

59. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku bolo už bez právneho významu zaoberať sa návrhom sťažovateľov na zrušenie napadnutého rozsudku najvyššieho súdu či návrhom na priznanie náhrady trov konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. júla 2018